

Isaia 7:1-9:7 – Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat

Acest calup profetic este rostit în timpul domniei lui Ahaz. Evenimentele din cap.7 au loc în jurul anului 735 î.Hr., la începutul domniei lui Ahaz. Ahaz era un împărat rău care a fost idolatru și și-a jertfit și copiii idolilor. Dumnezeu aduce pedeapsa Sa asupra lui Ahaz prin Siria și Israel, dar nu este vorba de o pedeapsă definitivă. Deși Iuda va suferi mari pierderi, Ierusalimul nu va fi cucerit, așa cum este menționat și în 7:1. 7:1 ne atrage atenția că intenția lui Dumnezeu nu era de a aduce acum pedeapsa finală. El pedepsea în speranța pocăinței lui Ahaz și a lui Iuda. Contextul istoric este foarte interesant. Ne aflăm în timpul domniei lui Tiglat-Pileser III, în plină ascensiune asiriană. Imperiul Asirian impunea tribut și prelua controlul principalelor rute comerciale din bazinul mediteranean. În fața acestei ascensiuni amenințătoare se formau tot felul de coaliții. O astfel de coaliție pare a fi cea dintre Siria și Israel. În acea perioadă (737-735) Tiglat-Pileser ducea campanii militare în Nord și Est. Acest fapt a reprezentat probabil un moment propice pentru realizarea acestei alianțe din Vest. Unii istorici sugerează că un motiv al invaziei celor doi împărați în Iuda s-ar datora politicii pro-asiriene a lui Ahaz. Dorința lor era să îl înlocuiască pe Ahaz cu Tabeel, un personaj care în mod cert s-ar fi alăturat coaliției lor anti-asiriene. Cum precizează și textul, ei nu vor reuși acest lucru, și aceasta chiar dacă Ahaz nu s-a pocăit. Vor produce totuși mari distrugerii în Iuda, care ar fi putut evitate dacă Ahaz ar fi primit mesajul lui Isaia.

Ahaz este un împărat tânăr și neexperimentat și se află într-o situație de criză. Inima sa este cuprinsă de frică în fața amenințării din Nord. În acest context este trimis Isaia cu mesajul Domnului. Isaia este trimis să se întâlnească cu Ahaz la capătul canalului iazului de sus, pe drumul care duce la ogorul nălbitorului. În timpul unui asediu, era foarte periculos pentru o cetate dacă sursele de apă depindeau de un izvor din exteriorul cetății. Aceasta era situație Ierusalimului până în vremea lui Ezechia care a construit un tunel pentru o mai bună siguranță a alimentării cu apă. Este posibil ca Ahaz să fi inspectat în acea zonă rezervele de apă ale cetății. Ahaz se aștepta la un asediu și îi era teamă ca Ierusalimul să nu fie cucerit. În acest context este trimis Isaia. El este trimis cu fiul său Șear-Iașub, al cărui nume înseamnă: ***o rămășiță se va întoarce***. Numele fiului lui Isaia poartă cu sine speranța reînvierii lui Israel. Ahaz putea deveni parte din acea rămășiță și declanșa reînvierea spirituală a națiunii. Este interesant că mesajul profetului nu este unul de mustrare, ci unul de încurajare. Ahaz se abătuse foarte mult de la calea Domnului. Isaia nu menționează acest lucru însă. De ce? Se pare că Domnul orchestrează un context limitat pentru Ahaz pentru a-l provoca la credință. El parcă ar dori să vadă de la Ahaz măcar o zvâcnire de credință, un muc care fumegă, pentru a putea apoi opera în inima lui vindecarea. Deși mesajul lui Isaia nu este unul direct împotriva idolatriei, este posibil ca Ahaz să fi receptat și acest lucru. Probabil nu era primul contact dintre Isaia și Ahaz. Ahaz știa chemarea lui Isaia de a se întoarce la Domnul. Isaia reînnoiește această invitație. Dumnezeu îl anunță mai dinainte pe Ahaz cu privire la mersul istoriei și îl invită la încredere în Domnul. Încrederea lui Ahaz însă era în împăratul Asiriei și în idoli, și nu în Domnul. El înțelege clar chemarea lui Isaia, a cărui promisiuni sunt condiționate: ***dacă nu credeți, nu vei sta în picioare!*** (7:9). Profetul îi cere să ceară un semn. Iată că Domnul acum nu îl mustră, ci îl invită frumos la încredere în El și

pentru a-i încuraja credința îi oferă și șansa de a cere un semn. Cât de generos este Domnul! Semnul poate fi cerut fie în locurile de sus, fie în cele de jos. Ahaz are posibilitatea de a-L pune la încercare pe Domnul înainte de a alege să se încreadă în El. Ahaz însă refuză, politicos de altfel, invitația Domnului: Nu vreau să cer nimic, ca să nu ispitesc pe Domnul. Ahaz este plin de fățărnicie. El disprețuia oferta Domnului, și avea deja alte soluții care i se păreau mai bune, și anume încrederea în Împăratul Asiriei, după cum este menționat în 2 Cronici 28:16. Harul lui Dumnezeu este și mai mare decât ne imaginăm noi. Deși Ahaz refuză semnul, totuși Domnul dă casei lui David un semn pentru a-și demonstra suveranitatea în istorie și faptul că este un Dumnezeu demn de încredere. În ce constă semnul? În nașterea miraculoasă a unui copil care va primi numele Emanuel. Dumnezeu prevestește faptul că înainte ca acest copil să ajungă la vârsta discernământului cele țările celor doi dușmani din Nord (Rețin și Pech) aveau să fie pustiite, iar în 8:4 profetul specifică în mod explicit că vor fi pustiite de Împăratul Asiriei – așa cum s-a și întâmplat în istorie. Aparent profeția profetului justifică poziția lui Ahaz de a se încrede în Împăratul Asiriei. Însă profeția nu s-a încheiat. Ea precizează că cel care va pustii țările vrăjmașilor lui va pustii și țara lui Iuda (7:17-18). Deși istoricii nu par să menționeze și o invazie a lui Tiglat-Pileser și în Iuda, cu toate acestea cronici 28:20-21 precizează:

- Tiglat-Pileser, împăratul Asiriei a venit împotriva lui (Ahaz), s-a purtat cu el cum s-ar purta un vrăjmaș și nu l-a ajutat. Căci Ahaz a prădat Casa Domnului, casa împăratului și mai marilor ca să facă daruri împăratului Asiriei; dar nu i-a ajutat la nimic.

Dovezile istorice sunt limitate și nu pot reconstrui exhaustiv trecutul unei națiuni. Conform textelor biblice, Tiglat-Pileser a realizat și o pustiire a lui Iuda pe timpul lui Ahaz. Pedepsa Domnului a venit asupra lui Ahaz chiar prin acela în care se încredea Ahaz. Dumnezeu vrea să îl învețe pe Ahaz că Asiria nu este altceva decât o unealtă în mâna lui Dumnezeu prin care pedepsește popoarele. Asiria este un mijloc, un vas, dar nu și adevărata sursă a puterii:

- În ziua aceea, ***Domnul va șuiera*** muștelor de la capătul râurilor Egiptului și albinelor din țara Asiriei...În ziua aceea, ***Domnul va rade cu un brici luat cu chirie*** de dincolo de Râu, și anume cu împăratul Asiriei, capul și părul de pe picioare.

Unii interpretează că profeția ar avea în vedere invazii realizate de Sargon (722-705) și apoi de Sanherib (705-681) împotriva lui Iuda, ceea ce ar viza perioadă de co-regență a lui Ahaz și Ezechia (728-715) și domnia lui Ezechia. Cu toate acestea, profeția pare a avea logică dacă s-ar fi împlinit în timpul domniei lui Tiglat-Pileser. Este posibil să fie o profeție care să înglobeze diferitele invazii asiriene ce vor urma pe teritoriul lui Iuda, și care să se îplinească într-o primă fază în perioada lui Tiglat-Pileser, prin tratamentul ostil al acestuia față de Ahaz menționat cu claritate în 2 cronici 28:20-21.

Să revenim la semnul cu nașterea copilului. Cine este copilul? În Isaia cap.8 descoperim că semnul s-a împlinit mai întâi în vremea lui Isaia. Soția lui Isaia avea și ea funcția de profet. Cei doi au un copil, un copil care are două nume. 8:3 ne spune că acest copil a fost numit după porunca Domnului: Maher-Șalal-Haș-Baz (Grăbește-te de prădează, aruncă-te asupra prăzii), dar în 8:8 copilul este numit Emanuel. Deci este un copil cu două nume. Cele două nume evidențiază

pe de o parte judecata lui Dumnezeu, pe de altă parte protecția și binecuvântarea pe care o revarsă El. Dumnezeu poate fi împotriva cuiva, sau pentru cineva. El poate fi cu tine, sau împotriva ta. Copilul este deopotrivă un semn al mântuirii și un semn al judecății. El anunță judecata lui Dumnezeu asupra lui Israel și Siria, dar și asupra casei lui David și Iuda. El anunță și binecuvântarea rămășiței credincioase a lui Iuda. Într-adevăr Emanuel se traduce **Dumnezeu este cu noi**. Din contextul cap.8 reiese că în pronumele **noi** nu se include tot poporul Domnului, ci doar rămășița credincioasă reprezentată în acea vreme de Isaia, familia sa și ucenicii săi. Copilul deci este un semn pentru casa lui Iuda în vederea judecății, și un semn pentru rămășița credincioasă în vederea mântuirii. Într-adevăr, pasajul din 8:5-8 anunță pustiirea țării lui Emanuel, iar 8:9-10 este mai degrabă un mesaj de încurajare pentru Isaia și ucenicii lui decât pentru casa lui Iuda:

- Scoateți strigăte de război cât voiți, popoare, căci tot veți fi zdrobiți; luați aminte, toți cei ce locuiți departe! Pregătiți-vă oricând de luptă, căci tot veți fi zdrobiți. Pregătiți-vă oricât de luptă căci tot veți fi zdrobiți. Faceți la planuri cât voiți, căci nu se va alege nimic de ele! Luați hotărâri cât voiți, căci vor fi fără urmări! Căci Dumnezeu este cu noi!

Isaia și ucenicii lui au rostit profeții împotriva lui Iuda și împotriva unor popoare puternice. Pentru acest lucru Isaia și ucenicii au fost disprețuiți și chiar acuzați de trădare și uneltire. În pofida profețiilor lor, acele popoare s-au pregătit de luptă și au făcut planuri pentru a-și croi un alt destin decât cel profețit. Dar Isaia anunță că aceste demersuri sunt în zadar, căci Dumnezeu este cu profeții Săi, și lor le-a descoperit adevărul despre istorie și viitor.

Următorul pasaj 8:11-22 evidențiază presiunea la care a fost supusă rămășița credincioasă a lui Iuda, precum și modul în care Dumnezeu le-a încurajat credința. Atunci când o mulțime religioasă este împotriva ta, începe să ți se clatine piciorul. Mesajul lui Isaia a fost respins de Ahaz și mai marii lui Iuda, dar și de poporul însuși, după cum ne arată 8:6:

- Pentru că poporul acesta a disprețuit *apele din Siloe* care curg lin...

Expresia de mai sus face aluzie la mesajul rostit de Isaia în cap.7 la capătul canalului de apă al iazului de sus. Mesajul a fost deci disprețuit de tot poporul. Isaia a fost acuzat și de uneltire. El era suspectat a fi un spion trimis de Israel pentru a descuraja pe Ahaz să facă alianța cu împăratul Asiriei. Isaia era trimis de Domnul cu un mesaj spre binele poporului. Dar el era acuzat de trădare, era văzut ca un om mincinos, ca un om care pentru bani și avantaje a acceptat să facă jocurile împăratului lui Israel. Atunci când un popor este împotriva ta, începi să te temi, și poate chiar să te îndoiești de tine și de mesajul tău: oare sunt trimis de Domnul sau de propria mea imaginație? Preoții de la Templu, urmașul lui David de pe tron, bătrânii poporului, tot poporul Domnului este de altă părere. Oare nu cumva ei au dreptate iar tu, Isaia, te-ai înșelat? În acest context, Domnul vine să îl încurajeze pe Isaia:

- Așa mi-a vorbit Domnul când m-a apucat mâna Lui și m-a înștiințat să nu umblu pe calea poporului acestuia: Nu numiți uneltire tot ce numește poporul acesta uneltire, și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă speriați! Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci, el va fi un locaș

sfânt, dar și o piatră de poticnire, o stâncă de păcătuire pentru cele două case ale lui Israel, un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului!

Dumnezeu îi confirmă lui Isaia că poporul este cel care este în întuneric spiritual și că el este pe o cale bună. Soluția pe care i-o oferă Dumnezeu este să sfințească pe Domnul oștirilor. Este o expresie destul de ciudată. De regulă, Domnul este cel care sfințește și care pune de o parte. Acum Isaia este Cel care trebuie să Îl sfințească pe Domnul. El este chemat să deosebească pe adevăratul Dumnezeu și să îl pună de o parte în inima lui ca singurul adevărat, singurul vrednic de încredere și teamă. A sfinți pe Domnul înseamnă a-i oferi în inima ta locul special pe care El Îl merită, înseamnă să te încrezi doar în El și să te temi de El. Încrederea în El și teama de El va ajuta pe profet să învingă teama de oameni și presiunea din partea mulțimii. Dacă profetul va face acest lucru se vor întâmpla două lucruri:

1. Domnul va fi un locaș sfânt
2. Dar și o piatră de poticnire pentru cele două case ale lui Israel

Domnul deci va fi un locaș sfânt pentru profet și rămășița credincioasă, și o piatră de poticnire pentru poporul Său. Domnul va fi mântuire pentru profeții Săi și judecată pentru poporul Său. Domnul va fi Emanuel pentru ucenicii Lui și Maher-Șalal-Șaș-Baz pentru popor. Încrederea lui Isaia în Domnul va atrage binecuvântarea Domnului peste el și rămășița credincioasă, iar mărturia sa va amplifica împietrirea sa în popor care se va poticni de Cuvântul Domnului rostit de Isaia. Ascultarea lui Isaia aduce deopotrivă mântuire și judecată. Este atât de frumoasă expresia: Domnul **va fi un locaș sfânt** pentru rămășița credincioasă. Templul era Locașul Său cel sfânt. Dar nu o clădire este locul în care Domnul vrea să locuiască, ci inima omului. Domnul este sfidat la Templu, însă se odihnește peste rămășița credincioasă care devine adevărata Sa locuință în mijlocul poporului Său. Nu putem să nu observăm limbajul specific Noului Testament care este folosit în acest pasaj. Noul Testament afirmă cu claritate și de foarte multe ori că omul este locuința Domnului. În Vechiul Legământ, acest lucru nu este amintit prea des deoarece probabil ar fi umbrat importanța Templului fizic și ar fi diminuat din mesajul Vechiului Legământ care sublinia necesitatea venirii lui Mesia și a adevăratei ispășiri prin existența diferitelor bariere între închinător și Dumnezeu: preotul, Templul fizic, perdeaua etc.

Nu știm exact dacă în 8:16 vorbește Domnul sau Isaia. Este cert însă că descoperirea de mai sus va fi cunoscută doar ucenicilor Domnului sau ucenicilor lui Isaia. Poporul va fi lăsat în întuneric și orbire spirituală. Ei nu vor înțelege mersul vremurilor. Profetul răspunde cu credință la încurajarea venită din partea Domnului. El înțelege că Domnul Își ascunde Fața de casa lui Iacov și nu se mai lasă derutat de reacția majorității și de acuzațiile mai marilor lui Israel. El alege să se încreadă în Dumnezeu, pe care îl prezintă astfel: Domnul, care Își ascunde Fața de casa lui Iacov. El își înțelege și rolul său în acea perioadă de istorie. Înțelege că menirea lui este să fie un semn din partea Domnului pentru poporul Său. Credința sa este încurajată și de faptul că nu este chiar singur. Copiii lui sunt de partea lui. Expresia „copiii mei cred” se referă la ucenicii lui Isaia din care făceau partea și copiii săi fizici (ne aducem aminte că Șear-Iașub – o rămășiță se va întoarce – a mers cu el în cap.7 pentru a rosti lui Ahaz mesajul Domnului). Copiii și ucenicii Său sunt o mângâiere și încurajare pentru profetul disprețuit și respins de poporul său.

Ultimele versete ale cap.8 (8:19-22) ne prezintă viziunea clară a lui Isaia despre starea spirituală a poporului Său. El nu mai este derutat de reacția poporului. El înțelege întunericul spiritual din popor, precum și faptul că acesta se va amplifica dacă poporul nu se va întoarce la lege și la mărturie. Păcatele evidente din popor confirmă împietrirea acestuia. A întreba pe morți era un lucru extrem de grav și pedepsit de Lege cu moartea. Domnul l-a îngăduit mulți ani pe Saul în ciuda răzvrătirii sale, dar în momentul în care s-a dus să întrebe pe cei morți, Domnul a decis pedepsirea sa cu moartea. Viziunea lui Isaia despre starea poporului este confirmată nu doar de revelația din partea Domnului, ci și de păcatele evidente din popor. Nu există nici o disonanță între descoperirea Domnului și experiențele lui Isaia din mijlocul poporului. În schimb roadele așteptate de Domnul se găsesc în viața lui Isaia și a familiei sale. Dacă mulți îl contestau pe Isaia, totuși nu puteau nega la fel de ușor spiritualitatea copiilor lui.

Revenind la date istorice, menționăm faptul că dacă profeția din cap.7 este rostită în jurul anului 735 î.H., în anul 732 î.H. Asiria a pustiit atât Israelul cât și Siria. În acest timp de 3 ani de zile, s-a născut copilul lui Isaia care încă nu știa să spună mamă și tată (8:4) când Damascul și Samaria au fost prădate de împăratul Asiriei. Anul 733 este momentul în care semințiile lui Zabulon și Neftali au fost cele mai afectate de invazia lui Tiglat-Pileser. Acest lucru este menționat atât în inscripțiile lui Tiglat-Pileser dar și în două pasaje biblice:

- Pe vremea lui Pecah, împăratul lui Israel, a venit Tiglat-Pileser, împăratul Asiriei și a luat Iionul, Abel-Met-Maaca, Ianoah, Chedeș, Hațor, Galaad și Galileia, toată țara lui Neftali și pe locuitori i-a dus în prinsoare în Asiria. (2 Împ.15:29)
- Totuși întunericul nu va împărăți veșnic pe pământul în care acum este necaz. După cum în vremurile trecute a acoperit cu ocară țara lui Zabulon și țara lui Neftali, în vremurile viitoare va acoperi cu slavă ținutul de lângă mare, țara de dincolo de Iordan, Galileea Neamurilor. (Is.9:1)

Deci dacă fiul lui Isaia s-a născut în jurul anului 734 î.H., atunci când acesta avea doi ani a avut loc invazia lui Tiglat-Pileser în Israel, și când acesta avea în jur de 12 ani a avut loc căderea Samariei și ducerea definitivă în robie a lui Israel (722 î.H.). Este interesant faptul că în Isaia 7:8 se profetește că peste 65 de ani Efraim va fi nimicit și nu va mai fi un popor, aceasta însemnând în anul (735-65=670 î.H.). Cu toate acestea Israel a fost dus în robie în 722 î.H. Cum să interpretăm această aparentă neconcordanță? Este posibil ca Isaia să prevadă pierderea identității lui Israel printre neamuri în robia asiriană. Și într-adevăr, în 52 de anii (722-670=52) majoritatea celor ce erau adulți în anul 722 aveau să moară, iar Israel avea să fie alcătuit din copiii care crescuseră deja în cultura asiriană, fiind asimilați de aceasta.

Observăm faptul că aceste două capitole (7 și 8) nu insistă neapărat pe destinul lui Ahaz ci pe rolul lui Isaia și al copiilor săi în mijlocul unui popor apostat. Atât copilul lui Isaia, cât și Isaia, ucenicii Lui și Domnul Însuși sunt deopotrivă un semn al mântuirii și al judecății. Aceasta pare să fie tema centrală a celor două capitole. Într-un fel sau altul, se pare că în aceste capitole ni se descifrează misterioasă funcție la care este chemat Isaia, și anume aceea de a împietri inima acestui popor. Noi am răspuns la întrebările din cap.6 apelând la cunoștințele pe care le avem din ansamblul Scripturii. Dar cartea Isaia ne oferă răspunsul chiar în următoarele capitole. Versetele 8:13-14 ne răspund la marea întrebare din cap 6 și anume: cum anume urma Isaia să împietrească

inima poporului? Răspunsul este clar: prin mărturia sa din mijlocul poporului, poporul se va împietri respingând Cuvântul Domnului rostit prin gura lui Isaia. Cap.7 și 8 nu uită să ne menționeze și funcția mântuirii îndeplinită de profet. Dorința lui Dumnezeu este să mântuiască poporul. Totuși El va mântui doar rămășița credincioasă, iar poporul va fi împietrit și pedepsit în urma respingerii mesajului trimisului Domnului. Cap.7 și 8 ne descoperă cu claritate dubla funcție a profetului Domnului, atât cea de mântuire cât și cea de împietrire.

Acum este momentul potrivit să analizăm dimensiunea mesianică a acestor pasaje. Până acum nu am menționat nimic de aceasta tocmai pentru a înțelege mai întâi relevanța acestor profeții pentru vremea lui Isaia. Autorii Noului Testament ne surprind însă aplicând multe pasaje din aceste două capitole lui Mesia Însuși. Sunt măcar trei pasaje din acest capitol care sunt interpretate ca profeții mesianice:

- Profeția nașterii lui Emanuel din 7:14 este interpretată ca anunțând nașterea lui Mesia. (vezi Matei 1:23)
- Dubla funcție a Domnului al cărui mesaj era rostit de Isaia, și anume de a aduce mântuire rămășiței credincioase și împietrire a poporului Domnului este aplicată lui Mesia și lucrării Sale. (vezi Luca 2:34, Rom.9:33, 1 Petru 2:8). Dintre aceste pasaje cel mai relevant mi se pare cel rostit de Simon la tăierea împrejur a lui Isus. Simon rostește acest lucru înainte de moartea și învierea lui Isus. Deci el interpretase chiar înainte de nașterea lui Isus acest pasaj ca fiind unul mesianic: ***Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel și să fie un semn care va stârni împotrivire.***
- Versetul 8:18 care evidențiază legătura dintre Isaia și ucenicii Lui este interpretată de autorul epistolei către Evrei ca subliniind legătura dintre Mesia și ucenicii Lui și deci umanitatea lui Mesia. (vezi Evrei 2:13).

Cum ajuns acești autori să considere aceste pasaje mesianice? Se pare că logica lor a fost următoarea: profețiile din vechime au mai multe faze și niveluri de împlinire. Prima fază are în vedere contextul istoric imediat, dar a doua fază are în vedere vremurile mesianice. Contextul istoric imediat nu face decât să prefigureze specificul vremurilor mesianice. Dar de unde știm că profețiile nu vizează doar contextul istoric imediat, ci și vremurile mesianice? Simplu ne-ar răspunde probabil acești autori. Sunt măcar trei motive clare și solide:

1. O dovadă a faptului că o profeție are mai multe niveluri de împlinire este aceea că profeția conține elemente care în mod vădit nu s-au împlinit în contextul istoric imediat. Astfel, în contextul profeției din Isaia 7 elementul care nu s-a împlinit în cap.8 este tocmai nașterea din fecioară. În cap.8 i s-a născut Emanuel care era un semn pentru poporul Domnului, dar Emanuel nu s-a născut din fecioară. Isaia chiar subliniază acest lucru în 8:3: M-am apropiat de prorociță. Ea a zămislit și a născut un fiu. Deci profeția din 7:14 s-a împlinit doar parțial în 8:3. Se așteaptă o împlinire plenară când într-adevăr se va naște din fecioară un Copil care va fi deopotrivă un semn al mântuirii (pentru rămășița credincioasă) și un semn al judecății (pentru marea parte din poporul ales). De obicei, a doua dimensiune a profețiilor este mesianică. Deci este logic să presupunem că această profeție Îl are

în vedere pe Mesia Însuși care este anunțat ca fiind Sămânța femeii (vezi Genesa 3:15).

2. A doua dovadă este aceea că profetul glisează din contextul istoric imediat spre vremuri mesianice. În cap.9 profetul glisează fără nici o îndoială spre venirea lui Mesia. Mesia care va aduce izbăvire lui Israel și o pace fără sfârșit scaunului lui David, este introdus însă cu următoarea expresie: ***Căci un Copil ni s-a născut, Un Fiu ni s-a dat...*** Nu se poate să nu facem paralela cu fiul din 7:14 și cu cel din 8:3 sau cu copilul din 7:16 sau din 8:4. Glisarea profetică nu are loc la întâmplare. Ea ne indică faptul că acel context istoric în care s-a născut profeția este o paradigmă mesianică, iar imaginile profetice care se repetă și în creionarea contextului istoric și în glisarea profetică accentuează elementele istorice care prefigurează un context mai îndepărtat. Repetarea imaginii cu Copilul ne sugerează că nașterea pruncului lui Isaia și funcția lui este de fapt o prefigurare a nașterii lui Mesia și a dublei funcții a acestuia. Simon așa interpretează profeția: Mesia va fi deopotrivă un semn pentru cădere și un semn pentru ridicare.
3. Corelarea profețiilor cu alte profeții și imagini profetice. Imaginea pietrei este repetată și în Isaia 28:16 și în Ps.118 (***piatra lepădată de zidari***), iar profețiile din a doua parte a cărții anunță în mod explicit că Mesia va fi respins și disprețuit de popor. Aceste evidențe atestă din nou dimensiunea mesianică a profețiilor din cap.7 și 8.

Profeția din 9:1-7 vorbește în mod explicit despre Mesia. Ne întrebăm dacă vizează prima sau a doua venire a lui Mesia. Sunt mai multe elemente care indică a doua venire a lui Mesia. Cel puțin 9:3-7 precizează că poporul se bucură înaintea Domnului, este izbăvit iar împărăția lui David se bucură de o pace fără sfârșit. Profeția anunță izbăvirea finală a lui Israel. Jugul vrăjmașului este zdrobit de Mesia Însuși, iar poporul Israel se bucură de Domnul și de Copilul care i-a fost dăruit. Copilul este un semn al mântuirii pentru tot poporul de data aceasta. Acest lucru nu s-a întâmplat cu siguranță la prima venire a lui Mesia. Mai dificil este însă să interpretăm pasajul din 9:1-2. Profeția aceasta vizează prima sau a doua venire? Sunt două posibilități. Prima are în vedere faptul că de multe ori cele două venituri se suprapun în profeții. Pentru a ne indica o lucrare unitară a lui Mesia imagini specifice primei venituri sunt alăturate imaginilor specifice celei de-a doua venituri. Deci așa ar putea fi și aici. Un exemplu clasic este profeția din Zaharia 9:9-11:

- Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiice Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe mânzul unei măgărițe. (***prima venire*** – vezi Ioan 12:25)
- Voi nimici carele de război din Efraim și caii din Ierusalim, și arcurile de război vor fi nimicite. El va vesti Neamurilor pacea, și va stăpâni de la o mare la cealaltă, și de la râu până la marginile pământului. Însă cât pentru tine, Sioane, din pricina legământului pecetluit cu sânge, voi scoate pe prinșii tăi de război din groapa în care nu este apă. (***deja am ajuns la a doua venire!***)

Profeția ar putea include deci atât prima venire (9:1-2) cât și a doua venire (9:3-7):

1. Lumina vine peste un popor care umblă în întuneric,
2. și Lumina este acceptată în cele din urmă de popor.

Dar între 1 și 2 este perioada de împietrire a lui Israel. Este ceva uzual în profeții ca între două versete să fie perioade de sute și chiar mii de ani.

A doua posibilitate de interpretare este: profeția din 9.1-7 vizează în special a doua venire a lui Mesia, dar prima venire are și specificul de a degusta elemente specifice celei de-a doua veniri, și aceasta tocmai pentru a-i ajuta pe evrei să Îl recunoască pe Mesia. Cel mai bun exemplu este cel al profeției din Isaia 35. Profeția vizează în mod clar întoarcerea finală a lui Israel (deci a doua venire) când va avea loc și o restaurare a creației:

- Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor, atunci schiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta de bucurie; căci în pustie vor țâșni ape și în pustietate pâraie. (Is.35:4-6)

Atunci când Ioan Botezătorul se lupta cu îndoiala și a trimis pe ucenicii săi să Îl întrebe pe Isus: Tu ești Acela sau trebuie să așteptăm pe Altul?, răspunsul lui Isus a fost:

- Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți: orbii își capătă vederea, schiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază și săracilor li se propovăduiește Evanghelia. Ferice de acela pentru care eu nu voi fi un prilej de poticnire. (Matei 11:4-6).

Isus îi amintește lui Ioan pasajul din Isaia 35. Deși Isus era la prima Sa venire, El citează un pasaj care are în vedere mai degrabă a doua Sa venire. De fapt, profeții prezentau o lucrare unitară lui Mesia și cele două veniri se suprapun și se întrepătrund în profeții. Ba mai mult, Isus la prima Sa venire împlinește și elemente specifice celei de-a doua veniri tocmai pentru a-i ajuta pe evrei să Îl recunoască. Restaurarea creației va fi făcută la a doua Sa venire. Dar la prima venire Isus a realizat o degustare a acestei restaurări prin minunile și vindecările pe care le-a făcut. Este ca și cum le-ar fi spus: iată, Eu sunt Cel pe care Îl așteptați. Eu vreau și pot să restaurez creația. Nu a sosit încă vremea, dar o voi face în curând! De aceea, să nu ne mirăm dacă uneori autorii Noului Testament citează ca și argumente pentru prima venire pasaje din profeții care ar viza mai degrabă a doua venire. Așa ar putea fi și situația pasajului de la începutul cap.9 din Isaia. Matei îl citează în Evanghelia Sa:

- Când a auzit Isus că Ioan fusese închis, a plecat în Galileea. A părăsit Nazaretul, și a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în ținutul lui Zabulon și Neftali, ca să se împlinească ce fusese vestit prin profetul Isaia care zice: Țara lui Zabulon și țara lui Neftali, înspre mare, dincolo de Iordan, Galileea Neamurilor, Norodul acesta, care zăcea în întuneric a văzut o mare lumină; peste cei ce zăceau în ținutul și umbra morții a răsărit o lumină.

Profeția din Isaia 9 ar putea viza în mod specific prima venire a lui Mesia, sau ar putea fi o imagine profetică care să includă și a doua venire. Isus și-a început lucrarea în Galileea Neamurilor și de acolo a coborât în Sud spre centrul religios al lui Israel. Acest fapt ar putea sugera că la fel cum Lumina a coborât din ținutul Neamurilor spre Israel la începutul lucrării

publice a lui Isus, la fel se va întâmpla la finalul istoriei când Lumina din Biserica răspândită între Neamuri va lumina pentru poporul Israel, iar acesta se va întoarce la Domnul cum anunță următorul pasaj din cap.9, și anume Isaia 9:3-7.